לְמַעַן יְזַמֶּרְךָ כָבוֹד וְלֹא יִדֹּם יְהוָה אֱלֹהַי לְעוֹלָם אוֹדֶךָּ׃

ב״פ יְהוָה מָלָךְ יְהוָה מָלָךְ יְהוָה יִמְלוֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד׃

וְהָיָה יְהוָה לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְהוָה אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד׃

הושיענו

חמדת ישראל

כי וכוי שינקוש נקמת אותם עשרה הרוגי מלכות ועל ידי הזכירה הזאת הם מתגברים ולוקחים הגילולות של הנשמות הנתונות בקליפות דעש״ה:

ולכן צריך לכוין ג״כ בפסוק אשירה לה׳ כי גמ״ל על״י בכ״ת יל״י לרמוז כי שם זה מעלה הנשמות של העש״ה כאשר בילרנו בר״ת פסוק יי״י למבו״ל יש״ב בקבלת שבת ואמרנו שגם הוא ר״ת יל״י וזהו סוד מ״ש הפסוק אח״כ העלית משאול נפשי וכוי והוא סוד העלאת מיין נוקבין מבחינת הנשמות אשר בקליפות דעש״ה שאין שם אלא בחינת נפשות בלבד, וקליפות העשיה נקראים שאול דרגא תתאה דגהינם וזהו מה שאנו אומרים העלית מן שאול נפשי וכוי, וגם כל שאר הפסוקים מכאן עד כי מלך וכוי כולם מדברים בענין של עשרה הרוגי מלכות:

וענין תיקון יהו״ה מלך יהו״ה מלך יהו״ה ימלוך לעולם ועד. ענינו הוא ענין המיין נוקבין אשר העלינו באל נקמות כי וכוי על ידי נשמות עשרה הרוגי מלכות כנ״ל. והנה הם עשר בחינות גילולות אשר בעולם העש״ה, ולפי שעולם העש״ה ה״ס המלכות. ולכן כל העשרה שלה הם בסוד מלכים כי חזרו לחיות ונעשו מלכים גמורים כבתחלה מקודם שנפלו ונתבטלו ממלכותם:

וזה סדר רמיזת אלו העשרה מלכים בפסוק הזה. הנה בפסוק הזה נזכר בו שם ההוי״ה שלשה פעמים. עוד נזכר בו שלשה פעמים מלת מלכות, ותכוין בזה אל שלשה רשומות דעש״ה והם חכמ״ה ובינ״ה ודע״ת והם שלשה מלכים, והשלשה הויו״ת תכוין אל השלשה אמצעיות והם חס״ד וגבור״ה ותפאר״ת, ובמלת לעול״ם וע״ד, תכוין אל בחינת המלכו״ת הנקראת עולם כנודע, וכבר ידעת כי יש שלשה בחינות אל המלכו״ת בהיותה דבוקה בז״א והם בג׳ מקומות בדעת ובת״ת וביסו״ד של ז״א ובדמיון מה שתכוין לכפול את השלשה הויו״ת הנ״ז בסוד שלשה ספירו״ת רשמו״ת וג׳ אמצעיות

הוֹשִׁיעֵנוּ יהוה אֱלֹהֵינוּ וְקַבְּצֵנוּ מִן הַגּוֹיִם לְהוֹדוֹת לְשֵׁם קָדְשֶׁךָ לְהִשְׁתַּבֵּחַ בִּתְהִלָּתֶךָ:
בָּרוּךְ יהוה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם וְאָמַר כָּל הָעָם אָמֵן
הַלְלוּיָהּ: כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ הַלְלוּיָהּ:

בשבת ויום טוב והוי׳ מתחילין כאן למנצח מזמור לדוד השמים וכו׳:

לַמְנַצֵּחַ בִּנְגִינוֹת מִזְמוֹר שִׁיר: אֱלֹהִים יְחָנֵּנוּ וִיבָרְכֵנוּ יָאֵר פָּנָיו אִתָּנוּ סֶלָה: לָדַעַת
בָּאָרֶץ דַּרְכֶּךָ בְּכָל גּוֹיִם יְשׁוּעָתֶךָ: יוֹדוּךָ עַמִּים אֱלֹהִים יוֹדוּךָ עַמִּים כֻּלָּם:
יִשְׂמְחוּ וִירַנְּנוּ לְאֻמִּים כִּי תִשְׁפּוֹט עַמִּים מִישֹׁר וּלְאֻמִּים בָּאָרֶץ תַּנְחֵם סֶלָה: יוֹדוּךָ
עַמִּים אֱלֹהִים יוֹדוּךָ עַמִּים כֻּלָּם: אֶרֶץ נָתְנָה יְבוּלָהּ יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ:
יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים וְיִירְאוּ אוֹתוֹ כָּל אַפְסֵי אָרֶץ:

ס״כ

חמדת ישראל

וכמה הגי״ד הגי״ם וכך תכוין לכפול תיבת לעולם ועד אל בתי כוונות בשתי בתיבות שים אל המלכו״ת
אחת בדעת ואחת בת״ת | ואח״כ כופלים הפסוק המי׳ פעם בשים כנודע, ואז תכוין בשלשה הויות אל
שלשה פני׳ האחכונות בשם בל״ה הו״ל יכו״ל ובתיבת לעולם ועד תכוין לבחינה הפלישית של המלכו״ת
בהיא נוגבה תחת היסוד דזעיר:

אמר מהולל לריך ביון בהרי אומרנו כי הה בחנו כופלים הפסוק וכופלים ההוי״ת הם לכוין הגי״ד
והגי״ת, אם כן כילד חזר ואומר שלריך לכוין ג״כ בעה״י, ואולי לבעבור זה יש מהגיים לכפול זה
הפסוק שלשה פעמים, שלשה הוי״ת לחג״ד ושלשה לחג״ת ושלשה לנה״י וכולם הם בסוד אלים וכן
בשלשה פעמים לעולם יכוין אחד בהיותה כנגדו בדע״ת ואחד בהיותה כנגדו בת״ת ואחד בהיותה
כנגדו נוגבה תחת היסוד כנלע״ד. | אח״כ אומריה פסוק והיה ה׳ למלך וכו׳ וכה סוד פרלוף עשר
ספירות דהמלכו״ת אחרונה נוקבא דז״א אשר בעש״ה הרמוזה בהמלות בחלת לעולם כמזכר ועתה אנו
ופרטיין כל עשר ספירותיה:

ונחזור לבאר בפרטות התיבות של הפסוקים הנז׳. והנה ניקוד ההו״ה הראשונה שהיא **יְהוָה מֶלֶךְ**
לריך לכוין בההו״ה הזאת היא ניקוד אות הי״ד בסגו״ל ואות הוא״ו ג״כ בסגו״ל
כדמיון נקודות מלך והשתי הה״ין של ההו״ה הזאת הם נחטפין בלי ניקוד והו״ה
יַהוָה מַלַךְ לריך לכוין בההו״ה הזאת היא ניקוד אות י״ד בפתח ואות הוא״ו ג״כ בפתח
כדמיון נקודות של **מַלַךְ** והשתי הה״ין של ההו״ה הזאת הם נחטפין בלי ניקוד והו״ה
הראשונה והיא **יְהוָה יִמְלוֹךְ** לריך לכוין בההו״ה הזאת הוא ניקוד אות הי״ד בחיריק ואות
הה״א הראשונה בצב״א ואות הוא״ו בחולם כדמיון נקודות של **יִמְלוֹךְ** והיא אחרונה היא
נחטפת בלי ניקוד, ובתיבת לעולם תכוין הה אל הנלות תחתה דעש״ה כנז׳, ותכוין שהיא הו״ה
אחת ניקוד **לְעוֹלָם** בהיא בצב״א בי״ד וחולם בה״א הראשונה וקמץ בוא״ו, והיא אחרונה אין בה ניקוד
בלל כזה **יהוה** והנה בהו״ה הראשונה הנז׳ והוא **יהו״ה ימלו״ך** תכוין כי אז כל
הנקודות של בלשה הרות הנז׳ בלשתם יחד הם בגי׳ יג״ק בהוא קוד **יהו״ה אלהי״ם** כמזכר
בר״יא פ׳ פנחס בדף רי״ז ע״א וע״ב. | והענין הוא כי כל נקודה הוא עשר. והנה יש בהו״ה הראשונה
שני פעמים בגו״ל, והוא בגי׳ שנים | ואח״כ בהו״ה השנית שני פתחין והם שנים עשר הרי ע״ב.
ואח״כ בהו״ה השלישית בצ״א חלם״ם חיר״ק ובהם אחרנע נקודות והם אחרנעים הרי מ׳ ועי״ב והם
בגי׳ יג״ק. | עוד תכוין בחלת **מלך** כי הוא בגי׳ תשעים המלין מי״ם לרמוז כי אלו המלכים הם
המיין נוקבין בל העש״ה עוד תכוין כי אלת **מל״ך ומל״ך וימל״ך** שלשתם הם בגי׳ פ״ל כזה
מל״ך מל״ך ימל״ך כוונן **מנצפ״ך** והם סוד המוחם בגורה׳ של המיין נוקבין ועוד אם תחנה
ימלוך בלות ו״ו ולמה יהא בגי׳ רפ״ו כוונן **מנצפ״ך** ומאמר אותיותיו והכולל הרי רפ״ו. | אמר
שמואל עוד הרב בעלמו כתב וזה בדקדקתי כי מה שהופלים פסוק ה׳ מלך וכו׳ הם לעוכך נה״י
ובלשה האמלעיות לא זכר אותם והרי איתא בתיקונים בתיקון י״ג בדף רל״ג ע״ב כי הבלשה אמלעיות
גם הם נרמזו בפסוק הראשון עם שלשה הראשונות ועי״ם ועליין ל״ע:

גם מלת **לעולם** רומזת אל הבריי״ם והוא מלכו״ת דעש״ה ותכוין הו״ה אחת נקודה כמו לעולם

תפלת היצירה

מ"כ בשעה שישראל מתחילין לומר ב"ש אז מתחילין המלאכים למעלה לומר האדרת והאמונה וכו' וזה הפי' שמלאכים אומרים האדרת בשויה עם ישראל כי בשרה רת ב"ש והי' העולם ויש בו ג"כ מ"ז תיבין ת"כ יש לומר האדרת וכו' קודם ב"ש. ויאמר בכריעה ובהשתחוי' באיטה ורתת וזיע. (מסידור הי' שבתי ז"ל):

הָאַדֶּרֶת וְהָאֱמוּנָה	לְחַי הָעוֹלָמִים:	הַלֶּקַח וְהַלִּבּוּב	לְחַי הָעוֹלָמִים:
הַבִּינָה וְהַבְּרָכָה	לְחַי הָעוֹלָמִים:	הַמְּלוּכָה וְהַמֶּמְשָׁלָה	לְחַי הָעוֹלָמִים:
הַגַּאֲוָה וְהַגְּדוּלָּה	לְחַי הָעוֹלָמִים:	הַנּוּי וְהַנֵּצַח	לְחַי הָעוֹלָמִים:
הַדַּעַת וְהַדִּבּוּר	לְחַי הָעוֹלָמִים:	הַסְּגוּי וְהַסֶּגֶב	לְחַי הָעוֹלָמִים:
הַהוֹד וְהֶהָדָר	לְחַי הָעוֹלָמִים:	הָעוֹז וְהָעֲנָוָה	לְחַי הָעוֹלָמִים:
הַוַּעַד וְהַוָּתִיקוּת	לְחַי הָעוֹלָמִים:	הַפְּדוּת וְהַפְּאֵר	לְחַי הָעוֹלָמִים:
הַזֹּהַר וְהַזּוֹהַר	לְחַי הָעוֹלָמִים:	הַצְּבִי וְהַצֶּדֶק	לְחַי הָעוֹלָמִים:
הַחַיִל וְהַחוֹסֶן	לְחַי הָעוֹלָמִים:	הַקְּרִיאָה וְהַקְּדוּשָׁה	לְחַי הָעוֹלָמִים:
הַטֹּהַר וְהַטּוּהַר	לְחַי הָעוֹלָמִים:	הָרוֹן וְהָרוֹמְמוּת	לְחַי הָעוֹלָמִים:
הַיִּחוּד וְהַיִּרְאָה	לְחַי הָעוֹלָמִים:	הַשִּׁיר וְהַשֶּׁבַח	לְחַי הָעוֹלָמִים:
הַכֶּתֶר וְהַכָּבוֹד	לְחַי הָעוֹלָמִים:	הַתְּהִלָּה וְהַתִּפְאֶרֶת	לְחַי הָעוֹלָמִים:

בָּרוּךְ שֶׁאָמַר וְהָיָה הָעוֹלָם. בָּרוּךְ הוּא. בָּרוּךְ אוֹמֵר וְעוֹשֶׂה. בָּרוּךְ גּוֹזֵר וּמְקַיֵּם. בָּרוּךְ עוֹשֶׂה בְרֵאשִׁית. בָּרוּךְ מְרַחֵם עַל הָאָרֶץ. בָּרוּךְ מְרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת. בָּרוּךְ מְשַׁלֵּם שָׂכָר טוֹב לִירֵאָיו. בָּרוּךְ חַי לָעַד וְקַיָּם לָנֶצַח. בָּרוּךְ פּוֹדֶה וּמַצִּיל בָּרוּךְ שְׁמוֹ.

ברוך

חמדת ישראל

כמ"ל, לו לפסל לחבבו למעה והוא כי עמר ספי' דמכיתא הם רומזות בפסוק המני שהוא והיה ה' למלך על כל הארץ וכו'. והנה מלת והיה הוא אבא ה' הוא אמא, יהיה ה' אחד הוא כתר וסרי נרמזן שלמה לאמונות עלה בפסוק הזה, ומאר העמרה עלה כלולות בהם. ולכן מי פסוקים אלו אל ו"י מלך ו"י מלך וכו' והיה ה' למלך וכו', לריך לאומרם מעומד כי הם סוד העמר מסיבות אל כל עולם העמ"ה הכוללות המתה פלגופין והם אר"ך ואב"א ואימ"א חע"ר ונוקבי"ה וכבר ידעת כי בכל תיקון דאר"ך או דאב"א או דאימ"א לריך לאומרם מעומד, ואף גם אם האדם הוא אומר פסוקים אחרים או קדר הקבנות ושומע שהקהל אומרים ה' מלך וכו' לריך גם הוא לקום מעומד עמהם האמנם אין לריך לומר עמהם ה' מלך וכו' אבל לריך לקום עמהם, כימי הפול אומר אחר ה' מלך וכו' מזמור אלהים יחננו ויברכנו וכו', וביום השבת יאמר מזמור השמים מספרים כבוד אל: